

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12204

гр. София, 20.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 179 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА**

като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА ИВ. КРАТУНКОВА** Гражданско дело № 20241110100606 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 118, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 119, ал. 3 ГПК.

Образувано е по искова молба от „Т...“ ЕООД срещу „В...“ ЕООД, с която се твърди, че ищецът бил придобил кондикционни вземания от Н.... – по силата на договор за цесия, като вземанията били възникнали по силата на сключен договор за потребителски кредит между цедента и ответника. Поддържа, че в договора са налице неравноправни клаузи. Излага подробни съображения по отношение твърденията за неравноправност на клаузи и нищожност на договора, поради което иска ответника да бъде осъден да заплати сумата от 241,78 лева, която била заплатена на ответника без основание. Претендира разности.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество в който се дава становище за недопустимост и неоснователност на ищцовите претенции.

Съдът, като взе предвид становището на страните и доказателствата по делото намира следното:

От извършена служебно справка „НБД“ Население се установява, че цедентът Н.... е с постоянен и настоящ адрес в община Карлово, с. С., ул. „1-ва“ № 31. Според правилото на чл. 118, ал. 1 ГПК, всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно. Местната подсъдност е процесуална предпоставка за надлежното упражняване на правото на иск. С оглед тълкуването на разпоредбите на чл. 105 ГПК – чл. 117 ГПК следва извод, че местната подсъдност е относителна положителна процесуална предпоставка, освен в случаите, когато законодателят не е предвидил изрично, че същата е абсолютна процесуална предпоставка, доколкото това е свързано с възможността на съда да следи служебно до определен процесуален момент за нея.

В правилото на чл. 113 ГПК (Изм. – ДВ, бр. 65 от 2018 г. , в сила от 7.08.2018 г.) е предвидено, че исковите на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния. В правилото на чл. 119, ал. 3 ГПК (Нова – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г.) е предвидено, че възражение за неподсъдност на делото по чл. 108, ал. 2 ГПК, чл. 113 ГПК и чл. 115, ал. 2 ГПК може да се прави от ответника най-късно в срока за отговор на исковата молба и да се повдига служебно от съда до приключване на първото по делото заседание. Съгласно § 5 ПЗРЗИД ГПК (ДВ, бр. 65 от 2018 г.) заварените до влизането в сила на този закон съдебни производства се довършват по досегашния ред, независимо от промяната на подсъдността.

Настоящото производство е образувано пред Софийски районен съд е образувано на 02.01.2024 г., поради което § 5 ПЗРЗИД ГПК не намира приложение в настоящия случай. Според съда за разлика от предходната правна уредба, в случая в изброените в чл. 119, ал. 3

ГПК, местната подсъдност се явява абсолютна процесуална предпоставка, което е свързано със служебното правомощие на съда, дори при липса на отвод, да взема отношение за наличието ѝ. Нещо повече, в случая правилото на чл. 113 ГПК, превалира правилото на чл. 105 ГПК, когато се отнася за потребителски спор, какъвто е настоящият случай, доколкото се ищецът претендира суми по Договор за потребителски кредит.

Изводът на настоящият съдебен състав, че в случая се касае за потребителски спор, въпреки, че формално се води между търговски дружества (цесионер и твърдян акципиент в хипотеза на пряка кондикция) се обуславя от следното:

Действително формално се твърди да е налице договор за цесия, но това не променя факта и не изключва потребителската защита по спора, когато се твърди, че вземането касае неравноправна клауза или клаузи от договора, въз основа на който е платил без правно основание, каквито са и твърденията на ищеца. Тоест, самият ищец желае по цедираното му вземане за неоснователно обогатяване да се изследва въпроса за неравноправните клаузи в потребителски договор, което практически е и основанието на иска. Въпреки, че претенцията е между търговци това води до извод, че потребителската защита – от гледна точка на материалното и процесуалното право е допустима, спорът не е търговски (което изначално изключва потребителската защита), поради което следва да се прилагат не само материално правните разпоредби за потребителската защита в материалноправен аспект, но и процесуалните такива, за които по-горе са изложени съображения.

На следващо място този извод на съда е обусловен и от константната практика на СЕС – вж. решение по дело C-383/2018 г., според което т. 20 „Най-напред следва да се уточни, че обстоятелството, че страни по споровете в главното производство са само професионални субекти, не е пречка за прилагането на Директива 2008/48. Действително, както отбелязва генералният адвокат в точка 24 от своето заключение, приложното поле на тази директива зависи не от това кои са страните по разглеждания спор, а от качеството на страните по договора за кредит. В случая вземанията, предмет на споровете в главното производство, произтичат от три договора за потребителски кредит, сключени между трима потребители и тримата ответници в главното производство, и същите са били цедирани на ищеца в главното производство след предсрочното възстановяване на сумите по тези договори.“. Ето защо, същностният извод от посоченото води до извод, че Директива 2008/48 следва да се тълкува в смисъл, че приложното ѝ поле не зависи от това кои са страни по спора, а от качеството им по договора за кредит. В случая предмета на спора касае кондикционни вземания пряко свързани с договора за потребителски кредит, които се твърди, че са цедирани на ищеца. Следователно предвид изложеното във връзка с мотивите на законодателя за изменени на чл. 113 ГПК, както и логиката на неговото граматическо, систематично и телеологическо тълкуване – за осигурена допълнителна процесуална защита и улесняване на възможността на потребителите да реализират правата си, то следва извод, че чл. 113 ГПК е част от потребителската защита и е в приложното поле на Директива 2008/48.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че настоящото производство не е местно подсъдно на Софийският районен съд, а на Районен съд – гр. Карлово, поради което производството следва да бъде прекратено и да бъде изпратено по местна компетентност.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 606/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 179-ти състав.

ИЗПРАЩА делото на основание чл. 118, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 113 ГПК, по местна подсъдност на Районен съд – гр. Карлово.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано в едноседмичен срок от връчването на

страните с частна жалба пред Софийски градски съд. Препис от определението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____